

SUZANNE COLLINS

DROZDAJKA

COO
BOO

Hry o život 3

Drozdajka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Suzanne Collins

Hry o život 3 - Drozdajka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Suzanne Collins
Je autorka týchto kníh:

Séria *Hry o život*
HRY O ŽIVOT
SKÚŠKA OHŇOM
DROZDAJKA

Suzanne Collins

DROZDAJKA

COO
BOO

Text © Suzanne Collins, 2010
Translation © Michal Jedinák, 2011, 2018
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2018, 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4583-3
ISBN e-knihy 978-80-566-4680-9 (1. zverejnenie, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-4681-6 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-4679-3 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

Venujem Capovi, Charliemu a Isabel.

PRVÁ ČASŤ

POPOL

1

Hľadím si na topánky, pozorujem, ako sa na ošúchanej koži usádza jemná vrstva popola. Na tomto mieste stála posteľ, o ktorú som sa delila so svojou sestrou Prim. Tamto zasa býval kuchynský stôl. Podľa hromady obhorených tehál z rozpadnutého komína si viem predstaviť polohu zvyšku domu. Inak by som sa v tejto sivej záplave nevyznala.

Z Dvanásteho obvodu nezostalo takmer nič. Zápalné bomby Sídla pred mesiacom zrovnali so zemou domy chudobných baníkov v Sloji, obchody v meste, ba aj súdnu budovu. Zničeniu unikla iba štvrť víťazov. Ani neviem prečo. Možno ju ušetrili ako ubytovanie pre ľudí zo Sídla, keď sem prídu. Pre reportérov, pre komisiu odhadujúcu stav uhoľných baní či jednotky mierotvorcov číhajúce na vracajúcich sa utečencov.

No okrem mňa sa sem nikto nevracia a aj ja som prišla len nakrátko. Predstavitelia Trinásteho obvodu s mojou

cestou nesúhlasili. Pokladali ju za príliš drahé a zbytočné riziko: niet sa tu čo nové dozvedieť a na moju bezpečnosť musí dohliadať tucet neviditeľných vznášadiel krúžiacich naokolo. Napriek tomu som to musela vidieť. Určila som si to ako podmienku našej ďalšej spolupráce.

Napokon hlavný porotca Plutarch Heavensbee, ktorý zjednotil rebelov v Sídle, rozhodil rukami: „Nech ide. Radšej stratíme jeden deň ako ďalší mesiac. Malá prechádzka po Dvanástke ju možno presvedčí, že sme na jednej lodi.“

Na jednej lodi. V ľavom spánku pocítim bodnutie a pritlačím si naň ruku. Presne na to miesto ma udrela Johanna Masonová cievkou drôtu. V hlave mi víria spomienky, pokúšam sa odlíšiť pravé od falošných. Aký sled udalostí viedol k tomu, že teraz stojím v rozvalinách svojho mesta? Je to namáhavé, pretože následky otrasu mozgu, ktorý mi Johanna spôsobila, ešte celkom neodznegli a myšlienky sa mi zavše popletú. Lieky proti bolesti a na zlepšenie nálady mi navyše vyvolávajú halucinácie. Aspoň si to myslím. Doteraz nemám istotu, že v tú noc, keď sa podlaha v nemocničnej izbe zmenila na koberec zvíjajúcich sa hadov, som nebola pri zmysloch.

Používam techniku, ktorú mi poradil jeden z lekárov. Začnem od najjednoduchších vecí, o ktorých reálnosti nepochybujem, a postupne prechádzam k čoraz zložitejším. V hlave sa mi odvíja zoznam...

*Volám sa Katniss Everdeenová. Mám sedemnášť rokov. Po-
chádzam z Dvanásteho obvodu. Zúčastnila som sa Hier o ži-
vot. Ušla som. Sídlo ma nenávidí. Peetu zajali. Mnohí ho po-
važujú za mŕtveho a zrejme je to pravda. Možno by to preňho
bolo najlepšie...*

„Katniss, nemám k tebe zísť?“ Cez slúchadlá, na ktorých rebeli nástojili, ku mne doľahne hlas môjho najlepšieho priateľa Gala. Pozorne ma sleduje zo vznášadla na oblohe, je pripravený vrhnúť sa ku mne, keby sa čokoľvek stalo. Uvedomím si, že čupím, laktami sa opieram o stehná, hlavu mám zloženú v dlaniach. Zrejme vyzerám ako na pokraji zrútenia. To si nemôžem dovoliť, najmä teraz, keď mi konečne znižujú dávky liekov.

Vstanem a odmietavo zamávam. „Nie, som v poriadku.“ Akoby som to chcela dokázať, pohnem sa od nášho starého domu smerom k mestu. Gale požiadal, aby ma do Dvanásteho obvodu mohol sprevádzať, no keď som jeho spoločnosť odmietla, nenaliehal. Pochopil, že dnes potrebujem byť sama a nezniesla by som ani jeho prítomnosť. Niekedy to inak nejde.

Leto je suché a horúce. Spadlo sotva niekoľko kvapiek a hromady popola zostali od útoku takmer nedotknuté. Pri chôdzi sa mi spod topánok dvíhajú sivé obláčiky. Popolavá krajina je v bezvetrí nehybná. Sústredím sa na cestu, pretože po pristátí na Lúke som z neopatrnosti zakopla o kameň. Až na to, že to nebol kameň, ale niečia lebka. Prevrátila sa tvárovou stranou nahor, dlho som nevedela odtrhnúť zrak od jej zubov a uvažovala som, komu asi patrili. Napadlo mi, že moje zuby by v podobnej situácii vyzerali zrejme rovnako.

Zo zvyku sa držím cesty, čo však nie je najšťastnejšia voľba, pretože je posiatá pozostatkami ľudí, ktorí sa pokúšali ujsť. Niektorí zhoreli okamžite, ďalším sa podarilo pred najhoršími plameňmi ujsť a dostala ich až otrava dymom.

Ich zapáchajúce telá tu teraz ležia v rozličných stupňoch rozkladu, stávajú sa potravou zvierat, ktoré sa živia zdochlinami, pokrývajú ich roje múch. *Zabila som ťa*, pomyslím si, keď míňam hromady tiel. *Aj teba. Aj teba.*

Je to pravda. To môj šíp vystrelený do štrbiny v silovom poli okolo arény vyvolal takú hrôzostrašnú odplatu. Ja som spôsobila, že Panem zachvátil zmätok.

V mysli počujem slová prezidenta Snowa, ktoré vyriekol v to ráno pred mojím odchodom na turné víťazov: „*Katniss Everdeenová, dievča z plameňov, vykresala si iskru, ktorá bude ďalej rásť, a ak ju včas neuhasíme, rozpúta peklo v celom Paneme.*“ Ukazuje sa, že nepreháňal, ani sa mi nepokúšal nahnať strach. Možno ma naozaj žiadal o pomoc. Lenže v tom čase som už uviedla do pohybu čosi, nad čím som nemala kontrolu.

Bane stále horia, pomyslím si otupene. V diaľke sa spod zeme valia kúdoly čierneho dymu, no nezostal tu nikto, koho by to trápilo. Viac ako deväťdesiat percent obyvateľov obvodu zahynulo. Približne osemsto zvyšných našlo útočisko v Trinástom obvode, čo je podľa mňa to isté ako zostať naveky bez domova.

Viem, že by som tak nemala uvažovať, skôr mám byť vďačná za to, ako nás – chorých, zranených, vyhladovaných a s prázdnyimi rukami – prijali. No predsa sa neviem zmieriť so skutočnosťou, že Trinásty obvod zohral pri zničení Dvanástky významnú úlohu. Moju vinu to síce nezmenšuje, lenže nebyť ich, nezaplietla by som sa do rozsiahleho sprisahania s cieľom zvrhnúť Sídlo, ani by som na to nemala prostriedky.

Obyvatelia Dvanásteho obvodu nezorganoizovali vlastné hnutie odporu a nemali v tej veci nijaké slovo. Mali len smolu, že som jednou z nich. Napriek tomu sú niektorí z tých, čo prežili, šťastní, že sa Dvanásteho obvodu konečne striasli. Oslobodili sa od večného hladu a útlaku, zbavili sa nebezpečných uhoľných baní a unikli pred bičom Romula Threada, posledného tunajšieho veliteľa mierotvorcov. Nový domov vnímajú ako zázrak, veď ešte prednedávnom sme o existencii Trinásteho obvodu ani nevedeli.

Utečenci vďačia za svoje životy Galovi, aj keď on to nerád pripúšťa. Len čo sa Hry štvrtstoročia skončili – v okamihu, keď ma zdvihli z arény –, dodávka elektriny v Dvanástom obvode bola prerušená, obrazovky televízorov stmavli a v Sloji nastalo také ticho, že jeho obyvatelia počuli tlkot vlastného srdca. Proti tomu, čo sa odohralo v aréne, neprotestovali, ale ani to neoslavovali. Napriek tomu sa obloha do pätnástich minút zaplnila vznášadlami a na zem sa zniesol dážď bômb.

To Gale si spomenul na Lúku, jedno z mála miest, kde nestáli staré drevené domy pokryté uhoľným prachom. Poslal ta každého, koho stihol, vrátane mojej mamy so sestrou. Zorganoizoval skupinku, ktorá strhla plot – bez elektriny sa z neho stala neškodná drôtená prekážka – a odviezol ľudí do lesa. Zamieril na jediné vhodné miesto, ktoré mu prišlo na um: k jazeru, kam ma v detstve brával otec. Odtiaľ potom pozorovali, ako plamene v diaľke pohlcujú to jediné, čo na svete poznali.

Pred úsvitom boli útočníci dávno preč, požiare dohasínali a pri jazere sa zhromažďovali poslední zachránení.

Moja mama a Prim si vzali na starosť zranených a usilovali sa ich liečiť všetkým možným, čo našli v lese. Gale mal dve súpravy lukov a šípov, lovecký nôž a rybársku sieť a musel sa postarať o vyše osemsto hladných a vydesených ľudí. S pomocou tých zdatnejších spomedzi zachránených sa mu to darilo tri dni. Potom sa nečakane zjavilo vznášadlo, ktoré ich vzalo do Trinásteho obvodu, kde im prideliť čisté biele izby, oblečenie a tri jedlá denne. Obydli sa nachádzali pod zemou, oblečenie dostali všetci rovnaké a strava bola takmer bez chuti, no utečencom z Dvanásteho obvodu to neprekážalo. Podarilo sa im prežiť, boli v bezpečí, vrelo ich tu prijali a starali sa o nich.

Toto oduševnené privítanie považovali za prejav láskavosti obyvateľov Trinásteho obvodu. Lenže Dalton, utečenec z Desiateho obvodu, ktorý ta prišiel na vlastných nohách pred niekoľkými rokmi, mi prezradil pravý dôvod. „Potrebujú ťa. Takisto aj mňa a všetkých ostatných. Pred časom tu vyčíňala epidémia kiahní, ktorá mnohých zabila a veľa ľudí zostalo neplodných. Potrebujú nás na rozmnožovanie, sme pre nich plodné stádo.“ V Desiatom obvode pracoval na jednej z hovädzích fariem, kde mal na starosti genetickú rozmanitosť dobytku prostredníctvom implantácie dávno zmrazených kravských embryí. S Trinástym obvodom má zrejme pravdu, nevidno tam veľa detí. Ale čo na tom? Nezatvárajú nás do ohrád, učia nás pracovať a deti sa vzdelávajú. Každý nad štrnásť rokov získa základnú vojenskú hodnotu a úctivo ho oslovujú „vojak“. Najvyšší predstavitelia Trinásteho obvodu každému utečencovi bez výnimky udelili občianstvo.

A predsa ich nenávidím. Teraz však nenávidím takmer každého – a seba najväčšmi zo všetkých.

Povrch pod nohami spevnie, pod kobercom popola zacítim dlažbové kocky námestia. Po obvode ho lemujú nevysoké sutiny niekdajších obchodov. Z budovy súdu zostala len kopa sčernetých trosiek. Vykročím k miestu, kde stála pekáreň Peetovej rodiny. Nezostalo z nej nič okrem roztraveného kusa pece. Peetovým rodičom ani jeho dvom starším bratom sa do Trinásteho obvodu nepodarilo dostať. Z takzvaných zámožnejších obyvateľov mesta uniklo pred ohňom iba zopár. Peeta by sa ani nemal ku komu vrátiť. Zostala som mu len ja...

Keď ustupujem od pekárne, do niečoho narazím, stratím rovnováhu a posadím sa rovno na kus kovu zohriateho od slnka. Pokúšam sa prísť na to, čo to mohlo byť, a potom si spomeniem, ako dal nedávno Thread upraviť námestie. Pribudli na ňom kláty, praniere... a toto sú zvyšky šibenice. Je to zlé, veľmi zlé. Mysel' mi zaplavia obrazy, ktoré ma mučia vo dne aj v noci. Predstava, ako Peetu týrajú – topia, pália, režu, púšťajú mu do tela elektrinu, mrzačia ho a bijú – v snahe vytiahnuť z neho informácie o vzbure, ktoré nemá. Tuho privriem oči a usilujem sa mu na vzdialenosť stoviek kilometrov poslať myšlienky, telepaticky ho ubezpečiť, že v tom nie je sám. Lenže to nie je pravda. Peeta je sám a ja mu nemám ako pomôcť.

Z námestia sa rozbehnem k jedinému miestu, ktoré nezničili plamene. Miniem trosky starostovho domu, kde bývala moja priateľka Madge. O nej ani o jej rodine neviem nič. Vzali ich vďaka postaveniu jej otca do Sídla, alebo ich

ponechali napospas ohňu? Okolo mňa sa rozvíri popol, lemom košeľe si zakryjem ústa. Nebojím sa, že vdýchnem dusivý popol, skôr ma desí predstava, z koho by mohol pochádzať.

Tráva je spálená a popolavý sneh napadal aj tu, ale dvanásť domov vo štvrti víťazov zostalo nepoškodených. Vbehnem do domu, v ktorom som prežila posledný rok, zaplesnem za sebou dvere a opriem sa o ne chrptom. Vnútrajšok vyzerá nedotknutý. Je tam čisto a strašidelne ticho. Prečo som sa vrátila do Dvanásteho obvodu? Ako mi táto návšteva pomôže nájsť odpoveď na otázku, pred ktorou niet úniku?

„Čo si počnem?“ zašepkám do prázdna. Naozaj to neviem.

Neustále ma oslovujú nejakí ľudia. Plutarch Heavensbee. Jeho rafinovaná zástupkyňa Fulvia Cardewová. Vodcovia z rôznych obvodov. Vojenský hodnostári. Výnimkou je Alma Coinová, prezidentka Trinásteho obvodu, ktorá si ma iba prezerá. Má okolo päťdesiatky a na pleciah jej padajú dokonale rovné sivé vlasy. Fascinuje ma ich rovnomerné usporiadanie a bezchybnosť – nijaký voľný či skrútený prameň, žiadne rozštiepené končeky. Oči má sivé, no nie ako ľudia zo Sloja. Tie jej sú bledé, akoby sa z nich vytratila farba. Pripomínajú snehovú čľapkanicu, ktorá sa nasilu tlačí do topánok.

Chcú odo mňa, aby som prijala úlohu, ktorú pre mňa pripravili. Mám byť symbolom revolúcie. Drozdajkou. Nestačí im, čo som už vykonala, ako som sa počas Hier o život vzoprela Sídlu a podporila tým rebelov. Teraz sa mám stať skutočnou vodkyňou, tvárou, hlasom a stelesnením revolúcie. Osobnosťou, na ktorú sa obvody – väčšina z nich

vstúpila do otvorenej vojny so Sídлом – môžu spoľahnúť, že im ožiari cestu k víťazstvu. Nebudem na to sama. Zostavili celý tím ľudí, ktorí sa o mňa postarajú: budú ma obliekať, písať mi prejavy, zorganizujú verejné vystúpenia – to všetko je mi až nepríjemne známe – a ja urobím iba to, o čo ma požiadajú. Niekedy ich počúvam, inokedy si len prezerám dokonalý účes na hlave Coinovej a uvažujem, či to nie je parochňa. Napokon opustím miestnosť, pretože ma rozbolí hlava, alebo je čas na jedlo, alebo jednoducho potrebujem vyjsť z podzemia, inak by som sa rozkričala. Nič im nevyvetľujem, len sa zdvihnem a odídem.

Keď sa za mnou včera popoludní zatvárali dvere, začula som hlas prezidentky Coinovej: „Hovorila som vám, že treba zachrániť chlapca.“ Myslela tým Peetu. S tým môžem len súhlasiť. Na túto úlohu by sa hodil oveľa lepšie.

Koho však vytiahli z arény namiesto neho? Mňa, dievča, ktoré nechce spolupracovať. A Beeteeho, staršieho vynálezcu z Tretieho obvodu, ktorého stretávam zriedka, pretože len čo sa vedel vzpriamene posadiť, zapojili ho do vývoja zbraní. Doslova ho odtlačili na nemocničnej posteli s kolieskami na nejaké prísne tajné miesto a teraz ho iba občas vídam pri jedle. Je veľmi bystrý a ochotne pomáha, nie je to však typ buriča. Potom je tu ešte Finnick Odair, sexuálny symbol z rybárskeho obvodu, ktorý v aréne udržal Peetu nažive, keď som ja zlyhala. Aj z Finnicka chcú spraviť vodcu rebelov, no najprv ho musia prinútiť zostať v bdelom stave dlhšie než päť minút. Aj keď je pri vedomí, treba mu všetko zopakovať trikrát. Lekári tvrdia, že je to následok elektrického šoku z arény, no ja viem, že v skutočnosti je to

oveľa zložitejšie. Finnick sa nevie sústrediť na dianie v Trinástom obvode, pretože neprestajne myslí na to, čo robia v Sídle s Annie, s tým bláznivým dievčaťom z jeho obvodu, s jedinou osobou na svete, ktorú miluje.

Napriek vážnym výhradám sa na Finnicka za jeho úlohu v sprisahaní, ktoré ma priviedlo až sem, nedokážem hnevať. On má aspoň čiastočnú predstavu o tom, čím prechádzam. Nehovoriac o tom, že je veľmi ťažké zloštiť sa na niekoho, kto tak často narieka.

Po špičkách prechádzam prízemím, aby som nenarobila hluk. Vezmem si niekoľko drobností na pamiatku: svadobnú fotografiu rodičov, modrú stužku do vlasov pre Prim, rodinnú knihu liečivých a jedlých rastlín. Kniha sa mi vyšmykne a roztvorí sa na stránke so žltými kvetmi. Okamžite ju zavriem, pretože ten obrázok namaľoval Peetov štetec.

Čo si počnem?

Má vôbec zmysel niečo robiť? Moja mama so sestričkou a Galova rodina sú konečne v bezpečí. Ostatní obyvatelia Dvanásteho obvodu sú buď mŕtvi, na čom už nič nezmením, alebo pod ochranou Trinásteho obvodu. Zostávajú rebeli v ostatných obvodoch. Sídlo, pravdaže, nenávidím, no vôbec nemám istotu, že ako drozdajka môžem prispieť k jeho zvrhnutiu. Ako by som mohla pomôcť obvodom, veď zakaždým, keď niečo urobím, prinesie to len ďalšie utrpenie a straty na životoch! Starca z Jedenásteho obvodu zastrelili za to, že písal nevhodnú melódiu. Po mojom zásahu do Galovho bičovania zaviedli v Dvanástom obvode tvrdé opatrenia. Môjho štylistu Cinnu odtiahli zo štartovacej miestnosti tesne pred začiatkom Hier zakrvaveného a v bezvedomí. Plutarchove

zdroje sú presvedčené, že ho zabili počas výsluchu. Geniálny, záhadný a príjemný Cinna je mojou vinou mŕtvy. Potlačím tú myšlienku, je príliš bolestivé zaoberať sa ňou bez toho, aby som sa úplne nezbláznila.

Čo si počnem?

Ak sa stanem drozdajkou... preváži to dobré, čo vykonám, všetky doterajšie škody? Kto mi dá pravdivú odpoveď na túto otázku? Určite nie tím ľudí z Trinásteho obvodu. Teraz, keď mojej rodine a Galovi nič nehrozí, najradšej by som ušla. Až na to, že som ešte stále Peetovou dlžníčkou. Keby som mala istotu, že je mŕtvy, zmizla by som v lese a nikdy viac sa nevrátila. No nateraz to nemôžem urobiť.

Začujem zasyčanie a zvrtnem sa na päte. Vo dverách do kuchyne stojí s prehnutým chrbtom a so stiahnutými ušami najškaredší kocúr na svete. „Iskerník,“ oslovím ho. Tisíce ľudí sú po smrti, ale on prežil a navyše vyzerá dobre živý. Ale z čoho? Z domu a dnu sa vie dostať cez okno v komore, ktoré sme vždy nechávali pootvorené. Zrejme lovil hraboše. Na inú možnosť radšej nemyslím.

Čupnem si a natiahnem ruku. „Pod' sem, cica.“ Ani náhodou! Je namrzený, že sme ho opustili. A navyše, nenúkam mu jedlo. Odjakživa ma toleroval len preto, že som mu nosila maškrtky. Keď sme sa stretávali v starom dome, lebo tento nový sa ani jednému z nás nepáčil, chvíľu to dokonca vyzeralo, že sa zblížime. To už očividne neplatí. Kocúr zažmurká tými svojimi nepríjemnými žltými očami.

„Chceš vidieť Prim?“ spýtam sa. Jej meno upúta Iskerníkovu pozornosť. Okrem jeho vlastného je to jediné slovo, na ktoré reaguje. Chrapľavo zamňaučí a priblíži sa ku mne.

Zdvihnem ho na ruky, pohladím po srsti, potom podídem ku skrini, vylovím z nej vrece na korisť a nešetrne strčím kocúra dnu. Inak by som ho do vznášadla nedostala a Iskerník pre moju sestru veľa znamená. Jej koza Lady, zviera so skutočnou hodnotou, sa, žiaľ, neukázala.

Galov hlas v slúchadlách ma upozorňuje, že sa musíme vrátiť. Lenže vrece na korisť mi pripomenulo, že chcem ešte niečo. Popruh vreca prevesím cez operadlo stoličky a vybehnem po schodoch do svojej spálne. V skrini visí lovecká bunda po otcovi. Priniesla som ju sem zo starého domu pred Hrami štvrtstoročia v nádeji, že keď zomriem, poskytneme mame a sestre aspoň akú-takú útechu. Bol to dobrý nápad, inak by bol z bundy už len popol.

Mäkká koža je príjemná na dotyk, na chvíľu ma zaplavia upokojujúce spomienky na dlhé hodiny, ktoré som strávila zabalená do nej. Odrazu sa mi bezdôvodne začnú potiť dlane. Na krku pocítim zimomriavky. Zvrtnem sa, no izba je prázdna ako predtým. Všetko je na svojom mieste a ticho nenarúša žiadny zvuk, ktorý by ma mohol vyplašiť. Čo to teda je?

Potiahnem nosom. Zapríčinil to sladkastý, umelý pach. Spomedzi vysušených kvetín vo váze na toaletnom stolíku vytrča kúsok bielej. Opatrne pristúpim bližšie. Medzi zoschnutými stonkami sa vyníma čerstvá biela ruža, do posledného trňa a hodvábného lupienka absolútne dokonalá.

Hneď viem, kto mi ju poslal.

Prezident Snow.

Keď sa mi od jej zápachu zdvihne žalúdok, dám sa na ústup. Ako dlho tu je? Deň? Hodinu? Rebeli pred mojím

príchodom prezreli celú štvrt víťazov, hľadali výbušniny, odpočívacie zariadenia – čokoľvek nezvyčajné. No ruža im nemusela pripadať zaujímavá. Iba ja poznám jej význam.

Na prízemí strhnem vrece zo stoličky a ťahám ho za sebou po dlážke, až kým si neuvedomím, že nie je prázdne. Na trávniku pred domom horúčkovito mávam na vznášadlo, Iskerník sa zatiaľ hádže vo vreci. Strčím doňho lakťom, čo ho len väčšmi rozzúri. Vo vzduchu sa objaví vznášadlo, nadol sa spustí rebrík. Stúpim naň a elektrický prúd ma zmrazí, až kým ma nevytiahnu na palubu.

Gale mi pomáha zostúpiť z rebríka. „Si v poriadku?“

„Hej,“ prikývnem a utieram si rukávom pot z tváre.

Poslal mi ružu! chcem skríknúť, no nemám istotu, či o tom môžem hovoriť, najmä keď sa na mňa pozerá človek Plutarchovho formátu. V prvom rade by som vyzerala ako šialená. Buď by ma podozrievali, že si to vymýšľam, čo je celkom možné, alebo by usúdili, že prehnane reagujem, a znova by mi nasadili utlmujúce lieky, ktorým sa tak usilovne snažím vyhnúť. Nikto by nepochopil, že to nie je len obyčajný kvet od prezidenta Snowa, ale prísľub pomsty. Pretože keď sa mi Snow pred turné víťazov vyhrážal, nebol okrem nás dvoch v pracovni nik.

Tá snehobiela ruža na mojom toaletnom stolíku je osobný odkaz pre mňa. Pripomína mi nedokončenú záležitosť. Šepká mi: *Nájdem si ťa. Dostanem ťa. Možno práve teraz sa na teba pozerám.*